

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/134/2018
Identifikačné číslo spisu:	8316208512
Dátum vydania rozhodnutia:	27.02.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Ján Šikuta
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:8316208512.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ X. bývajúcej v Q. a 2/ Y., bývajúceho v Q., proti žalovanej Slovenskej sporiteľni, a.s., so sídlom v Bratislave, Tomášikova 48, IČO: 00 151 653, zastúpenej Advokátskou kanceláriou Mária Grochová a partneri s.r.o., so sídlom v Košiciach, Bočná 10, IČO: 36 863 017, o nariadenie neodkladného opatrenia, vedenom na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 15 C 272/2016, o dovolaní žalovanej proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 21. novembra 2017, sp. zn. 20 Co 128/2017, takto

rozhodol:

I. Dovolenie o d m i e t a.

II. Žalobcom 1/, 2/ náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Humenné (ďalej aj „súd prvej inštancie“) uznesením zo dňa 9. augusta 2017, č. k. 15 C 272/2016-53 nariadil neodkladné opatrenie tak, že žalovanej uložil povinnosť zdržať sa výkonu záložného práva a úkonov smerujúcich k realizácii dražby zo Zmluvy o splátkovom úvere č. 0464385308 zo dňa 13.9.2010 k nehnuteľnosti - rodinnému domu na J. ul. č. XXXX/XX v Q. a žalobcom priznal plnú náhradu trov konania. Mal za to, že išlo o spotrebiteľský vzťah medzi bankou ako žalovanou a žalobcami 1/, 2/ zo Zmluvy o splátkovom úvere č. 0464385308 zo dňa 13. septembra 2010. Adresa zálohu bola totožná s adresou z Registra obyvateľov, kde žalobcovia bývajú, preto dospel k záveru, že hypotekárny úver nebol uzatváraný na podnikateľský účel. Existenciu ujmy bezprostredne hroziacej žalobcom mal súd za preukázanú tým, že v prípade realizovania dražby by došlo k strate bývania žalobcov. Banky majú povinnosť postupovať v súlade so zákonom, bankovou obozretnosťou, ale aj primerane v súlade s dobrými mravmi podľa zákona o ochrane spotrebiteľa. Banka nerešpektovala primeranosť vo svojom postupe, neponúkla odklad splátok napriek tomu, že vedela o bezvýchodiskovej situácii žalobcov. Zamietnutie návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia by malo za následok, že žalobcovia by stratili svoje obydlie, čím by prišli o základnú životnú potrebu.

2. Na odvolanie žalovanej Krajský súd v Prešove (ďalej aj „odvolací súd“) uznesením z 21. novembra

2017, sp. zn. 20 Co 128/2017, uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil, žalobcom priznal náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Zároveň dal poučenie žalovanej o možnosti podať žalobu vo veci samej v pozícii žalobcu proti dlžníkom o plnenie z úverovej zmluvy. Vychádzal zo skutočnosti, že neodkladné opatrenie môže súd nariadiť v prípadoch, ak je potrebné bezodkladne upraviť pomery alebo ak je obava z ohrozenia exekúcie, pričom tak môže urobiť pred začatím konania, počas konania a tiež po jeho skončení. Podmienkou je taktiež osvedčenie nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana. Vzhľadom na charakter neodkladných opatrení pri ich nariadení nemusí súd dodržať formálny postup určený na dokazovanie a zisťovať všetky skutočnosti potrebné pre rozhodnutie vo veci samej. To však neznamená, že súd môže nariadiť neodkladné opatrenie bez osvedčenia aspoň základných skutočností, ktoré by umožnili prijať záver o dôvodnosti a trvaní nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana a bez osvedčenia potreby neodkladne upraviť pomery. Pred nariadením neodkladného opatrenia je postačujúce, ak sú okolnosti, z ktorých sa vyvodzuje opodstatnenosť návrhu na dočasné opatrenia aspoň osvedčené. Odvolací súd podľa § 295 a § 366 CSP vyzval žalovanú na predloženie zmluvy o splátkovom úvere, Všeobecných obchodných podmienok a zmluvu o výkone dobrovoľnej dražby, čomu žalovaná nevyhovela. Odvolací súd zistil, že žalobcovia sa návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia domáhajú „zastavenia vyhlásenia dražby rodinného domu“, resp. „zákazu vyhlásenia konkurzu na predaj rodinného domu, a to na dobu do ukončenia súdnych sporov“, čím chcú dosiahnuť, aby žalovaná nemohla pristúpiť k výkonu záložného práva predajom ich rodinného domu a pozemkov na dobrovoľnej dražbe, a to do skončenia súdnych sporov, ktoré inicioval žalobca 2/, a ktorých predmetom je zaplatenie odmeny žalobcovi 2/ za ním vykonané práce od objednávateľov. Žalobcovia uzavreli so žalovanou dňa 13. septembra 2010 Zmluvu o splátkovom úvere č. 0464385308, pričom v dôsledku nesplácania úveru banka pristúpila k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti ku dňu 25. júla 2016 a vyzvala žalobcov 1/, 2/ na úhradu dlžnej sumy vo výške 102.479,31 eur do 15 dní. Poskytnutý úver bol zabezpečený záložným právom k nehnuteľnostiam, kde žalobcovia bývajú, majú hlásený trvalý pobyt a ktoré sú vo výlučnom vlastníctve žalobkyne 1/. Žalovaná začala s výkonom záložného práva predajom nehnuteľnosti na dobrovoľnej dražbe. Podľa odvolacieho súdu súdne konanie pred vykonaním dobrovoľnej dražby je akýmsi fakultatívnym filtrom vykonania dražby s cieľom garantovať minimálnu súdnu ochranu. Opodstatnená predchádzajúca súdna ochrana (PL. ÚS. 23/2014), pričom postačí hrozba vzniku ujmy, pričom odkázanie spotrebiteľov len na následnú súdnu ochranu cez podávanie žalôb o neplatnosť dražieb by pri naplňovaní čl. 6 smernice Rady 93/13 ES o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách odporovalo újinnému princípu efektivity. Je legitímne považovať za neprijateľnú nielen zmluvnú podmienku o neprijateľnom plnení, ale aj podmienku, ktorá za nedostatočne transparentných podmienok takéto plnenie umožní vymôcť. A tou podmienkou je práve klauzula o spôsobe mimosúdneho procesu výkonu záložného práva hoci tento inštitút môže v právnom poriadku obstáť (rozsudok SD-34/12). Preto, ak veriteľ neodstránil stav neistoty, ktorý vyplýva zo zmluvnej podmienky umožňujúcej dosiahnutie nečestného plnenia, potom je vo svetle čl. 4 Smernice neprijateľnou aj samotná zmluvná podmienka priamo umožňujúca dosiahnutie takéhoto v demokratickej spoločnosti neželateľného výsledku. Výkon záložného práva sa nepochybne môže dotknúť obydlia žalobcov, pričom právo na obydlie je priznané aj Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd (čl. 8), ktorý je pre Slovenskú republiku záväzný, a v zmysle čl. 7 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky má prednosť pred zákonom. Podľa názoru odvolacieho súdu žalobcovia osvedčili dôvodnosť a trvanie nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana, vlastníctvo nehnuteľností, ktoré majú byť predmetom dražby a obydlie v predmetnom rodinnom dome, rovnako pre nariadenie neodkladného opatrenia dostatočne osvedčili potrebu bezodkladne upraviť pomery medzi stranami sporu tým, že vykonaním dražby by stratili nielen vlastnícke právo k nehnuteľnostiam, ale aj obydlie, čo môže pre žalobcov znamenať nenávratný zásah do ich práv. Odvolací súd tiež poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora z 10. septembra 2014 vo veci C 34/13 Monika Kušionová proti SMART Capital, a.s. Uzavrel, že vzhľadom na účel neodkladného opatrenia, ktorým je poskytnúť ochranu ohrozeným alebo porušeným právam, a v štádiu výkonu dražby, kedy ešte nedošlo k vydraženiu nehnuteľností, je návrh na nariadenie neodkladného opatrenia jediným právnym nástrojom, ktorý má vlastník nehnuteľností k dispozícii, aby nedošlo k predaju jeho majetku.

3. Proti uzneseniu odvolacieho súdu podala žalovaná dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovala z § 420 písm. f/ CSP, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej

patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Tento nesprávny postup videla dovolateľka v tom, že nesúhlasí s výkladom odvolacieho súdu, že ustanovenie § 295 CSP je prelomením zákazu novôt v odvolacom konaní. Výkonaním listinného dôkazu predloženého až v odvolacom konaní tak došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces. Ďalej namietala, že odvolací súd v napadnutom rozhodnutí zrazu zistil rozhodujúcu skutočnosť prebiehajúceho výkonu záložného práva z úplne iného dôkazného prostriedku - z listu banky zo dňa 8. septembra 2016. Zásah do práva na spravodlivý proces vníma aj v tom, že odvolací súd sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia nijako nevysporiadal so zásadnou okolnosťou, ako môže list zo dňa 8. septembra 2016, časovo predchádzajúci oznámeniu o začatí výkonu záložného práva zo dňa 5. októbra 2015, slúžiť na osvedčenie prebiehajúceho výkonu záložného práva. Ďalej vytýka, že hoci je založené na odlišných právnych dôvodoch ako uznesenie súdu prvej inštancie, odvolací súd žalovanej v rozpore s požiadavkou podľa § 382 CSP nedal príležitosť na vyjadrenie k zmenenej právnej kvalifikácii. Ďalej namieta, že úplne nepovšimnutou a odignorovanou zostala obrana žalovanej, týkajúca sa samotnej povahy uloženého zákazu, jeho vecného a časového rozsahu a súladu s esenciálnou požiadavkou primeranosti. Prízvukovala, že nariadeným neodkladným opatrením bol uložený nelimitovaný zákaz výkonu záložného práva, zriadeného záložnou zmluvou zo dňa 13. septembra 2010. Nariadený zákaz, ako vyplýva z naladeného neodkladného opatrenia, však žalovanú ako záložného veriteľa a subjektu zabezpečovacieho právneho vzťahu fakticky zbavil základného oprávnenia uskutočniť záložné právo, ktoré bolo zriadené v súlade so zákonom a „aktivizované“ protiprávnym konaním (omeškaním) žalobcov. Osobitne vytkla napadnutému rozhodnutiu nekonzistentnosť a protirečivosť prednesených právnych záverov a rezignáciu na ich konfrontáciu s obranou žalovanej. Odvolaciemu súdu „vadí“ inštitút dobrovoľnej dražby ako taký, hoci je nespochybniteľnou súčasťou právneho poriadku Slovenskej republiky a jeho ústavná kompatibilita bola podrobená aj prieskumu zo strany Ústavného súdu Slovenskej republiky (uznesenie sp. zn. PL. ÚS 23/2014 zo dňa 24.9.2014). Rozhodnutie súdu prvej inštancie vytvorilo extrémne nespravodlivý a absolútne neprimeraný stav, keď bol žalovanej uložený časovo neobmedzený, generálny zákaz výkonu záložného práva, a nepodmienilo ho ani nastolením právnej istoty v údajne sporných otázkach. Neprekonateľný rozpor odvolací súd nijako nevysvetlil, naopak, ešte ho otvorene umocnil dôrazom na trvalý charakter neodkladného opatrenia. Dovolateľka navrhla napadnuté uznesenie zrušiť a vrátiť vec na ďalšie konanie odvolaciemu súdu.

4. Žalobcovia 1/, 2/ navrhli dovolanie ako nedôvodné odmietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

6. V danom prípade bolo dovolanie podané po 1. júli 2016, kedy nadobudol účinnosť nový civilný procesný kódex. Aj za účinnosti CSP treba dovolanie považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

7. Už v rozhodnutiach vydaných do 30. júna 2016 najvyšší súd opakovane vyjadril názor aktuálny aj v súčasnosti, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (1 Cdo 6/2014, 1 Cdo 228/2017, 3 Cdo 357/2015, 4 Cdo 1176/2015, 5

Cdo 255/2014, 8 Cdo 400/2015). Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

8. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím predstavujúcim *res iudicata*), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (1 Cdo 202/2017, 3 Cdo 319/2013, 1 Cdo 348/2013, 3 Cdo 357/2016, 3 Cdo 208/2014, 1 Cdo 228/2017).

9. Naznačenej mimoriadnej povahy dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, len ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie úspešne napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

10. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytykána v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je procesnou povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

11. Z obsahu dovolania je zrejmé, že žalovaná vyvodzuje prípustnosť podaného dovolania z dôvodu z § 420 písm. f/ CSP, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Tento nesprávny postup videla v tom, že považuje rozhodnutie odvolacieho súdu za nekonzistentné, protirečivé, zmätočné a nepresvedčivé. Zároveň namietala prekvapivosť napadnutého rozhodnutia, ako aj nesprávne právne posúdenie veci s dôrazom na spotrebiteľský charakter sporu. Dovolateľka vytykala odvolaciemu súdu aj neprimeranosť, tvrdosť a nespravodlivosť napadnutého rozhodnutia.

12. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby (procesnou aktivitou) uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestranom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03). Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci, to, ako súd viedol spor, znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mieriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

13. Dovolací súd poukazuje na to, že otázka výkladu (interpretácie) a aplikácie právnych predpisov na zistený skutkový stav na základe vykonaného dokazovania je otázkou právneho posúdenia veci. Podľa názoru dovolacieho súdu, súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav, pričom aj odvolací súd mal k dispozícii všetky potrebné podklady na to, aby vec právne posúdil. Dovolací súd na tomto mieste zdôrazňuje, že ani podľa predchádzajúcej právnej úpravy nebolo dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka konania a zakladajúcim prípustnosť dovolania, prípadné nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov, či nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012). Nová právna úprava na samej podstate uvedeného nič nezmenila. Najvyšší súd súčasne pripomína, že taktiež už aj podľa predchádzajúcej právnej úpravy súdna prax dospela k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa strane neznemožňuje ani eventúalnym nesprávnym právnym posúdením veci (R 54/2012 a 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014).

14. Dovolací súd konštatuje, že v danom prípade nejde ani o prekvapivé rozhodnutie v zmysle § 382 CSP. V rozhodovacej praxi najvyššieho súdu sa pod „prekvapivým rozhodnutím“ rozumie rozhodnutie, ktorým odvolací súd, na rozdiel od súdu prvej inštancie, za rozhodujúcu považoval skutočnosť, ktorú nikto netvrdil alebo nepopieral, resp. ktorá nebola predmetom posudzovania súdom prvej inštancie. Prekvapivým je rozhodnutie odvolacieho súdu „nečakane“ založené na iných právnych záveroch než rozhodnutie súdu prvej inštancie (porovnaj 3 Cdo 102/2008), resp. rozhodnutie z pohľadu výsledkov konania na súde prvej inštancie „nečakane“ založené nepredvídateľne na iných „nových“ dôvodoch, než na ktorých založil svoje rozhodnutie súd prvej inštancie, pričom strana sporu v danej procesnej situácii nemala možnosť namietat' ne/správnosť „nového“ právneho názoru zaujatého až v odvolacom konaní (porovnaj 5 Cdo 46/2011). V danom prípade ale rozhodnutie odvolacieho súdu vo vzťahu k rozhodnutiu súdu prvej inštancie nevyznieva ani prekvapujúco, ani nečakane, keď súdy oboch inštancií založili svoje rozhodnutia na rovnakých skutkových záveroch pri aplikácii rovnakých právnych noriem. So zreteľom na vyššie uvedené nebolo rozhodnutie odvolacieho súdu vo vzťahu k rozhodnutiu súdu prvej inštancie ani prekvapujúce a ani nečakané. Postupom súdov preto nedošlo k namietanej vade podľa § 420 písm. f/ CSP.

15. Na záver dovolací súd uvádza, že vo vzťahu k dovolacej argumentácii žalovanej ohľadne nesprávneho právneho posúdenia veci, nesprávnej právnej interpretácii právnych predpisov či vyhodnotenia dokazovania, je potrebné si uvedomiť, že prípustnosť dovolania založená na základe § 420 písm. f/ CSP rieši konkrétnu procesnú vadu v konaní, nakoľko dovolacím dôvodom v tomto prípade môže byť len namietanie tejto konkrétnej procesnej vady (§ 431 ods. 1 CSP). Namietanie nesprávneho právneho posúdenia sporu je možné uviesť ako dôvod dovolania len pri dovolaniach prípustných v zmysle § 421 CSP (§ 432 ods. 1 CSP).

16. Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie žalovanej nie je podľa § 420 písm. f/ CSP prípustné. Najvyšší súd preto jej dovolanie v zmysle § 447 písm. c/ CSP ako neprípustné odmietol bez toho, aby ho podrobil meritórnemu dovolaciemu prieskumu.

17. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

18. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.